

РЕЙМЪНД БАНКС ЗАЙЦИ ЗА ЛУНАТА

Превод от английски: Григор Попхристов, 1999

chitanka.info

Те възнамеряват да дадат на уморения старец още една възможност, помисли той. Притиснаха ме до стената, но би било по-добре да внимават, когато си имат работа с човек като мен.

После запали пура със сигурни движения на ръцете и каза:

— Джентълмени, внимавайте да не ме предизвикате, защото ще се намерите в компанията на един разярен Гуум.

Те му отвърнаха хладен поглед.

Той остави току-що запалената пура и видя, че вече има пред себе си и друга и че пуши едновременно две. При известни условия това би могло да бъде признак за нервност.

— Господин Гуум — каза търпеливо Кътер, сякаш говореше на дете, — вие можете да изберете или да станете председател на борда на директорите, или да напуснете компанията. Съжалявам, но ние от „Гуумски станове“ я ценим твърде много, за да пропуснем предлаганата ни голяма възможност.

Реджиналд Гуум взе една от пурите и дръпна от нея. После я остави със замах.

— Космически костюми — изсумтя той. — „Гуумски станове“ винаги е бил малък текстилен завод. Като поддоставчик на космически костюми ние просто бихме станали придагък към „Триумфен текстил“. Не, няма да се лакомим. Противопоставих се на дамски спортни панталони и на пижами. Сега се противопоставям и на космически костюми, фини работни облекла за напредничави мъже — такъв е бил предмета на дейност на „Гуумски станове“ по времето на моя баща и такъв ще си остане завинаги.

Той разсеяно извади сребърната си табакера и взе от нея една пура. Тежестта на запалката, направена от ковано сребро, се усещаше добре в ръката му. Гуум запали пурата и издуха завъртулка син хавански дим към заседателната маса.

— Джентълмени — каза Кътер, вдигайки блестящите си очи, — време е да гласуваме. Мисля, че на „Гуумски станове“ са нужни по-модерно управление и нов президент, който да ни води към сключването на договор за космически костюми. Няма никаква причина един гуумски космически костюм да не стане модната дреха на звездомислещите. Призовавам за гласуване!

Реджиналд Гуум погледна гневно Кътер, който имаше малко мъх от влакна върху ревера на своя гуумски габардинен костюм, очевиден

признак за небрежност и прозаично мислене.

— Почакайте — каза той. — Не считам, че вие, джентълмени, имате пълен контрол над компанията. Аз гласувам и с дяловете на господин Мулен, моя братовчед.

— Пълномощното на господин Мулен е с изтекъл срок — каза Кътер. — А ако продължите да палите пури с тази скорост, компанията скоро ще фалира.

Гуум се взря ужасен в трите запалени пури пред себе си. Бе започнал да изкуфява. Винаги се бе страхувал от настъпването на този момент. И то не в интимната обстановка на своята ергенска квартира, а точно на заседателната маса в най-важния момент от целия му живот.

Той вдигна поглед към портрета на баща си, който се усмихваше от стената. „Винаги поддържай нашият текстилен завод малък, но адекватен“, беше казал този джентълмен. „И никога не забравяй, че най-доброто идва на малки партиди. Ако успееш да създадеш в своето време нов ревер, това ще е за теб пълноценен живот. Не се подлъгвай по големите пари. Те винаги идват, следвани от цяла тълпа алчни маймуни.“

Гуум се взря в лицата около заседателната маса. Можеше да види разликата върху тях. Погледите им ставаха като на алчни маймуни. А той изкуфяваше. Мъничкият текстилен завод, подобно на всички хубави неща, отиваше към своя край.

Но Реджиналд Гуум не възнамеряваше да се предаде без борба.

— Дик Мулен ми изпраща пълномощно всяка година — каза той.

— Къде е то?

— Тъй като в момента е на Луната, ще са нужни около две седмици, за да го получа — отвърна Гуум. Ръцете му трепереха и се чувстваше зле.

— Но ти разбираш — каза Кътер с тон, който се използва при разговор с твърдоглаво дете, — че трябва да приемем или отхвърлим договора до идващата събота. Не разполагаме с две седмици.

— Настоявам събранието на борда на директорите да се отложи с две седмици — каза Гуум с прималяло сърце. — По дяволите! — Трябваше да продължи да настоява за пълномощното. Не подозираше, че Кътер е замислил подмолно тази широкомащабна революция, заради този глупав поддоговор с „Триумфен текстил“.

Той заплашваше, умоляваше, доказваше, но без никаква полза. Гласуването бе проведено и без включването на дяловете на Мулен и той загуби. Изневериха му дори верните Джонсън и Рийд. Не посмяха да го погледнат в очите, но гласуваха против него.

— Може би точно в момента пълномощното на господин Мулен пътува с пощата от Луната — предположи Гуум, чувствайки безнадеждността на положението си. — Можете поне да ми дадете време до събота да регистрирам гласа на неговите дялове. Това е най-важното гласуване в историята на компанията.

— Не — отсече Кътер.

Но Джонсън и Рийд го подкрепиха. Това бе някакъв изход. Те знаеха, че получаването на пълномощното преди събота е физически невъзможно.

— Няма нищо лошо, ако прегласуваме в събота — каза Джонсън.

Рийд го подкрепи и така възраженията на Кътер не бяха приети. Алчните маймуни бяха жестоки, но не брутални. Те продължаваха да не го гледат в лицето, но знаеха че с него е свършено и запазиха самоуважението си като му дадоха още три дни, като че ли при тези обстоятелства това имаше някакво значение.

Те го оставиха в заседателната залата сам с неговите три пури.

Гуум се взря в тях — една загаснала и две горящи. Точно като почти изчезналото семейство Гуум. Само той, неговата племенница и този идиот-учен, за когото се беше омъжила.

И имаше само три дни за да отиде до Луната, да вземе пълномощното и да се върне...

* * *

— Миналата нощ изпратих заек на Луната — каза Вик Уеб на жена си по време на сутрешното кафе.

Вирджиния Уеб погледна лицето на своя съпруг достатъчно дълго, за да го разгледа.

— Браво.

— „Лесното пътуване“ на Уеб ще замени напълно космическите кораби — каза Вик. — Най-после съм на правилен път.

— Тогава ще трябва да изоставиш зайците — отбеляза тя. — Вече няколко месеца ги изпращаш на Луната. Кога ще започнеш с хора?

— Може би след десет години, а може би след двадесет — поклати глава Вик. — Все още имаме проблем със скелета.

— Когато остареем и посивеем ще струваме милиарди — отбеляза тя. — А най-полезните години от живота си ще прекараме в безплатно превозване на зайци за Луната. Защо не се опиташ да изпратиш хора?

— Може да опитам е чичо Гуум, стария заядливец — отвърна Вик. — Онзи ден отказа да ми заеме пари за новите антени на „Лесното пътуване“. Петстотин долара щяха да са достатъчни. Това са парите му за пури.

— Остави чичо Гуум на мира! — извика тя твърде страстно за този сутрешен час. — Той е единственият ми богат родственик. Без него щях да бъда обикновена робиня, омъжена за неопитен университетски професор и щях да умирам от глад.

— Развод ли означава това? — попита Вик.

— Не бъди глупак — отвърна по-спокойно Вирджиния. — Бедата при тебе е твоята непрактичност, ако мога да се изразя така. Твоето „Лесно пътуване“ струва милиони в сегашното си състояние, но само ти и онзи глупав доктор Питч на Луната го знаят.

— Науката еволюира, а не експлодира.

— Вчера изгоряха фаровете на нашата въздушна кола — каза Вирджиния. — Какво предлагаш да направим по този въпрос, доктор Уеб? Има също един малък въпрос относно двестата долара от моята последна бременност, които дължим на болницата. От там заплашват да си вземат обратно нашето дете. Мисля, че трябва да се погрижим за това.

Вик въздъхна и я целуна.

— Обичам те — каза той.

— Разбира се — отвърна също с въздишка тя. — Повече няма да говорим по този въпрос. По време на целувката нейните тънки грациозни пръсти измъкнаха портфейла от джоба му. Една жена, дори да е съпруга, трябваше да живее.

— Какво е това? — попита чичо Гуум от облака цигарен дим, почуквайки с бастунчето си част от машината.

— Моля те, не удряй оборудването с бастуна си — каза хладно Вик. — Това е печатна платка и ако я повредиш, ще изпратя заешка козина в Санскрития.

— Значи изпращаш зайци на Луната — отбеляза чичо Гуум. Той тръсна пепелта от пурата си, а Вик ужасен я издуха от прецизните машинни части.

— Да — отвърна Вик, овладявайки се. — И се нуждая от петстотин долара за да продължа работата си върху нея. Не бих ти казал, но тези пари много ми трябват.

Реджиналд Гуум отстъпи назад. Очите му потъмняха.

— За това нещо ли? То прилича на телевизионна камера.

— Сканира — обясни Вик. — Разбива плътта до светлинни лъчи, които изпраща през космоса със скоростта, разбира се, на светлината. Мисля, че само за секунди и 68.14 долара мога да изпратя човек на Луната. Никакви дълги чакания, гравитационни разстройства и безпокойства относно сблъскване с метеор. Само за 68.14 долара вместо за петстотин, колкото струва пътуването в момента. Така че, ако ми заемеш една малка...

— Почакай минутка — прекъсна го чичо Гуум. — Първо говорим за наука, а после внезапно преминаваме към пари. Тази тема се промъкна малко прибързано. Нека се върнем към твоята наука.

— Субстанцията — каза с въздишка Вик, установявайки, че трябва да се опростяват обясненията, когато човек си има работа с лаик — изглежда непроницаема, но ние знаем, че плътността на веществото е илюзорна. Във вътрешността на всеки атом има огромни празни пространства — той почтително почука по хромовото покритие на своето устройство. — Дори в нещо толкова плътно като метала има относително големи разстояния между електронните орбити и ядрото — колкото в нашата слънчева и звездна система — в сравнение, разбира се, с големината на електрона.

— Да, четвърто измерение — каза замислено чичо Гуум, взирайки се унило в часовника си.

— Това няма нищо общо с четвъртото измерение! — извика Вик. — То има общо с редуцирането на материята до нейните най-прости заредени частици и с излъчването им към Луната. Компютър запаметява сложната структура на изпратеното. Това усъвършенстване в компютрите постигнахме едва неотдавна.

— Ах, да, компютри — каза чичо Гуум. — Много научно.

— Наблюдавал ли си някога как работи машината за захарен памук? — попита Вик.

Чичо Гуум се стъписа малко. Никога не можа да свикне със скоковете в логиката на Вик.

— Виждал си как човек слага захар в машината — каза Вик — и как тя се превръща във фина субстанция, която се стопява до нищо в устата ти. Като приспаднеш нормалните загуби на захар, накрая получаваш същия продукт, с който си започнал, формата му е леко изменена, но не можеш да го сбъркаш със сол или с нещо друго. „Лесното пътуване“ на Уеб прави точно това. То прекарва заредените частици през пространството по такъв фин начин, че те всичките преминават през него. За разлика от захарният памук, частиците се реинтегрират на другия край, на Луната, и с това пренасянето е извършено.

— Смайващо — каза чичо Гуум. — Харесва ми.

— С изключение на скелета — допълни кисело Вик. — Моите скелети винаги се мъкнат отзад и трябва да бъдат реинтегрирани покъсно на Луната. Това ме задържа.

— Как изглеждат телата без скелет? — попита чичо Гуум.

— Не лошо. Но хората трябва да чакат пристигането им. Ето защо са ми нужни петстотин долара, за да разработя антена за повисокочестотно предаване. Така че би могъл да ми заемеш малко...

Чичо Гуум мълча известно време, мръщейки се. После сви рамена.

— Можем да се споразумеем при две условия — каза той.

Вик изглеждаше изненадан. Обикновено чичо Гуум се бореше като лъв, когато станеше дума да вземе някому пари.

— Н-назови ги — побърза да каже той.

— Първото — започна чичо Гуум — е да ме изпратиш на Луната. А второто, да престанеш да носиш своя гуумски габардинен костюм в лабораторията и да го прогаряш с киселина. Второто е далеч по-малко важно от първото. Гуумската тъкан е произведение на изкуството.

Вик го погледна втренчено.

— Искаш да отидеш на Луната ли? — попита той. — Веднага?

— Да.

— Защо?

— Няма значение. Да кажем, че ставам стар и сантиментален и искам веднага да отида на Луната — отвърна с въздишка чичо Гуум. — Ще ти платя петстотин долара за това. Останалото е мълчание.

— В никакъв случай — поклати глава Вик. — Голям брой чудесни идеи са били съсипани от прибързване — от прилагането им твърде скоро върху хора. Изобщо не може да става дума за това.

— Защо ли трябва да хвърлям напразно пари? — попита чичо Гуум, поклащайки на свой ред глава. — Бездруго, ако завършиш своето „Лесно пътуване“, ще е необходимо да си доктор на науките, за да можеш да го използваш.

Вик почервения. Едно от неговите болезнени места беше прекалената сложност при конструирането.

— Това е лъжа — каза той. — За десет минути мога да направя компетентен оператор теб или който и да е друг.

— Ако устройството е наистина просто — каза чичо Гуум, — то може да е практично..., а аз да ти заема повече пари. Докажи го.

— Ами то е наистина съвсем просто — рече Вик. — Абсолютно гениално. Сега, първо ти...

Чичо Гуум слушаше търпеливо, едва смуквайки от пурата си. Накрая въздъхна и извади чековата си книжка.

— Говориш, сякаш си постигнал нещо практично — призна чичо Гуум.

Вик, зачервен, се опипа за портфейла си. Беше достатъчно лесно да популяризира устройството, ако имаше времето... Той извика. Портфейлът не беше на мястото си.

— Извини ме, чичо Гуум — каза той, стискайки устни. — Днес в тази къща е имало някакво мошеничество! — И после си тръгна, пъхайки чека в страничния джоб на костюм си от гуумски габардин.

Чичо Гуум се въздържа да укори момчето за начина, по който то се отнасяше към своя костюм. После закрачи замислено наоколо, почуквайки машинните части на уебското „Лесно пътуване“. Беше в състояние на нервна възбуда.

— Бедните стари уморени нерви — каза той. Чувстваше се, сякаш се спуска твърде бързо с въздушна кола. Тръпнеше от неизвестното. Нека Рудолф Кътер и неговата група алчни маймуни ликуват над положението, в което се намираше. Един Гуум никога не

се предава. Може би, в края на краищата, щеше да успее да отиде до Луната и да се върне навреме с пълномощното.

Бързо завъртя превключвателите и почувства ужасната несигурност на човек, когото очаква екзекуция. Погледът му попадна на неговия гуумски костюм, който бе свалил и сгънал прилежно на съседния стол.

— В името на „Гуумски станове“ — каза той и влезе в затопления трансмитер на уебското „Лесно пътуване“.

— Биолог ли? — попита доктор Питч, дебел мъж с кръгло тъжно лице. — Какво би могъл да прави един биолог на Луната? Тук, под купола, няма живот, нито някъде другаде.

Мършавият и възмутен Ричърд Мулен се намръщи.

— Аз съм биолог, който мрази живота — отвърна той. — Моето семейство беше в текстила. Вместо там, аз отидох в науката. Не се погаждам твърде добре с хората, нито с животните. Фактически не ме е много грижа да отглеждам каквото и да било.

Той всмукна дълбоко от кислорода на доктор Питч и се взря навън през малкия стъклен въздушен купол, намиращ се дълбоко в един от кратерите на Луната. Пемзената пустиня и рушащите се от влиянието на космоса скали му действаха успокояващо.

— Дойдох на Луната, за да изобретя нещо по-добро от живота, но се нуждая от отпуска. Когато чух, че си в съседния купол и че провеждаш някакви опити с електронна апаратура, реших да ти се представя. Харесвам твърде много електрониката и освен това мисля, че си във връзка с един мой далечен роднина, някой си Виктор Уеб.

— Работя с Уеб — уточни доктор Питч. За момент видът му стана още по-тъжен. — Моят земен опит прилича много на твоя. Моите хора бяха в бизнеса „Как да се подмазваме“, така че аз се залових с инженерство — хуманно инженерство, за да бъда точен. Водех при „Вашингтон Маркет“ курса „Как да бъдем любезни“. После те поискаха от мен да преподавам „Практическите аспекти да бъдеш щастлив“. Накрая ми дадоха да водя семинар по „Как да получа най-много от всеки“. Точно тогава не издържах и написах „По дяволите всички“, което стана бестселър и ми позволи да дойда на Луната и се посветя на електрониката. — Питч махна с ръка към сивотата на Лунния пейзаж. — Никакъв грохот от трафик. Никакви срещи с превзето усмихващи се политици, нанасящи си взаимно удари под

пояса. Никакви упорити млади мъже, опитващи се да смучат знание само за до го превърнат в долари за хромирани въздушни коли. Ни...

Мулен не слушаше. Той се взираше в някаква стъкленица върху полицата.

— Какво е това?

— Заек — отвърна Питч, — а не би ли могъл да дишаш по-повърхностно, докато разговаряме на тази тема? Знаеш, че кислородът струва пари.

— Съжалявам. Това нещо малко ме шокира. Обект на вниманието на Мулен беше малък съд съдържащ около два литра течност. Неговото съдържание беше загадка. Представляваше сребристорива субстанция с неопределена плътност.

— Имаме проблем със скелетите — поясни Питч. — Този заек пристигна вчера. Две определено заешки очи се появиха в стъкленицата на повърхността на създанието и се взряха в тях. Питч мушна в съда един морков и очите изчезнаха. Появи се заешка уста, която захапа зеленчука.

Ръцете на Мулен трепереха но в очите му блестяха от възхищение.

— Какво друго може да прави? — попита той.

Питч тъжно изля заека от стъкленицата. Веществото образува заекopodobно тяло и тръгна по пода на издадени от него пипала. То образува нос, който потрепваше и душеше, а от време на време правеше и очи, за да изследва географията на лабораторния под.

— Определено подобрение на това, което имаме на Земята — въздъхна Мулен.

— О, Уеб не се интересува от нови форми бозайници — каза Питч. — Той иска с тази машина да пренася хора. Да замени космическите кораби.

— Как?

Питч му каза.

— Обаче днес не мога да ти я демонстрирам, защото по план не е предвидено пренасяне. Но, както виждаш, имаме проблем с твърдия калций на костите. Скелетът на този заек ще пристигне след около седмица. После мога да го прекарам през приемно-предавателното устройство — т.е. да го пренеса отново през машината тук, на Луната — и да получа моя обикновен градински вариант на заек.

Мулен наблюдава как заекът заподскача пъргаво наоколо. После се преобразува в нещо като котка и се покатери на една маса, на която имаше купчина моркови.

— Обобщена неспециализирана маса за едно тяло — промълви той. — Следователно, ако се нуждаеш от крак, обръщаш се към съответната памет и си изграждаш колкото са ти необходими. Ако се нуждаеш от око, обръщаш се към паметта за него. През останалото време можеш да си почиваш във формата на локва. — Мулен се обърна триумфиращо към Питч. — Ами, човече, това е бъдещето! Скелетите години наред са задържали развитието на човешката раса. Хората без скелети биха могли да живеят в къща с големината на детска играчка посредством увеличаване на своята плътност. Биха могли да пътуват, преобразувайки се в разумно факсимиле на птица. Биха могли да удвоят интелекта си, като заемат телесни клетки и направят от тях мозъчни през часовете на работа. Биха могли...

— Те не могат — подсмъркна Питч. — Никой никога не е виждал човек без скелет. Като хуманен инженер, аз те уверявам, че мъж без скелет ще загуби работата си, а жена му повече няма да го харесва. Той няма да изглежда добре във военна униформа и би действал по непредсказуем начин. Тази машина няма да е от никаква полза, ако не може да получава скелета заедно с останалата част от човека.

Една оранжева лампичка засвети слабо, а после по-ярко. Цяло електронно табло започна да оживява. Замигаха червени светлини, преминавайки в оранжеви и зелени. Около мъжете се разнесе дълбок остър мирис на озон.

— Нещо става — каза Мулен, който се взираше изненадан.

— Цикълът на приемане е автоматичен, така че мога да спя, ако се нуждая от сън — каза Питч. — Но не разбирам. Днес не бе предвидено да има пренасяне.

В стъкленницата започна да се образува нещо, приличащо на тесто. Разнесе се слаб, но безпогрешен мирис на цигарен дим.

— Този заек е с доста добри размери — отбеляза учудено Мулен.

Но Питч не гледаше стъкленницата, а нервно разместваше своите бележници.

— Какво ли е намислил Уeb? — извика почти гневно той. — Запасът ми от моркови вече е разпределен за зайците, които имам!

Най-после купчината тесто престана да нараства. Тя беше много по-голяма, отколкото за заек. Мулен се наведе любопитно напред, за да изследва субстанцията, която се охлаждаше и втвърдяваше в прозрачно почти красиво парче желе. Той го мушна с пръст.

От тестото се появиха две светлосини човешки очи, които го погледнаха гневно. После се появи уста и с нея пура. Устата задъвка пурата. Очите огледаха помещението и отново се спряха върху него.

— Мулен, къде, по дяволите, е моето пълномощно? — прозвуча един добре познат глас.

Може би за пръв път в своя живот като възрастен, изражението на Мулен се смени напълно от гневно на учудено.

— Я гледай! Братовчедът Гуум! — даде воля на чувствата си той. — Едва те познах без твоя скел... — Стана му малко зле. — Тоест, без твоя гуумски габардин.

* * *

Вик Уеб захапа гневно своя грейпфрут.

— Твоят чичо Гуум отиде на Луната с „Лесно пътуване“ — каза той.

— Какво лошо има в това? — озадачено попита Вирджиния. — Ти го изпрати за петстотин, нали?

— Вече иска да се връща — отвърна Вик, ритайки крака на масата.

— Естествено.

— Но той е от хората, които винаги правят сцени. Ще ми създаде лошо име. Ето защо се ограничих до пренасянето на зайци. Те не са ексцентрични. Скелетът на чичо Гуум може би няма да пристигне на Луната до една-две седмици. Ако Питч го изпрати обратно, ще мине поне месец, преди да можем да му възстановим костите.

— Междувременно, какво ще стане? — наивно попита Вирджиния. — На закачалка ли ще го държат, като мокра риза?

— Междувременно се опитвам да го задържа на Луната — отвърна Вик, — но Питч казва, че той не иска да остане. Освен това ме предупреди, че ще напусне, ако не взема чичо Гуум обратно. Каза, че е алергичен на цигарен дим.

— Чичо Гуум е имал добра причина, за да използва твоето изобретение — каза Вирджиния. — А единствената причина, поради която изобщо прави нещо е за благо на „Гуумски станове“. И ако не искаш да умрем бедни, ще е добре бързо да го върнеш.

— Публичността сега ще съсипе работата на целия ми живот — възрази Вик. — Той ще остане на Луната.

Вирджиния се облегна назад и хладно го погледна. Тя наистина мразеше да подбива цената на Вик, но нейното гуумско съзнание усещаше, че предстои нещо от голяма важност, а чичо Гуум винаги знаеше какво е най-добро за „Гуумски станове“ и оттам за тяхното семейство. Тя се съсредоточи. Следващото ѝ изречение просто трябваше да бъде правилно.

— Честно казано — промълви тя, — аз не мисля, че ще можеш да върнеш чичо Гуум. Машината е твърде сложна.

Думите имаха върху него забележителен ефект.

— Смяташ, че „Лесното пътуване“ е сложно? — попита той, зачервявайки бузи. — Цикълът е изключително прост.

Тя се намуси и се върна небрежно към своя вестник. Можеше да го чуе как започна да диша по-тежко.

— Даже идиот би могъл да го пусне в действие — каза той. — Фактът, че чичо Гуум сам се изпрати на Луната е доказателство за това.

— Моят чичо Гуум има диплома по тъкачество от първокласен университет и не може да бъде наречен идиот — отвърна спокойно тя.

— Дори ти можеш да задействаш „Лесното пътуване“ — каза той тропайки ядосано с чашката си. — Но няма да ти покажа как става.

— Благодаря ти, че ми спестяваш това главоболие, скъпи. Не разполагам с три пълни седмици, през които да не правя нищо — отвърна мило тя и започна да събира посудата.

Той щеше да ѝ се сърди цял ден, но накрая нямаше да устои на предизвикателството. Вирджиния бе доволна, че Вик никога не бе карал курс по психология.

Вик и Вирджиния занесоха купата в офиса на чичо Гуум.

— Внимавайте — измърмори гласът от съда. — Гъделичките ме.

Президентската секретарка госпожица Кронк погледна стреснато.

— Това звучи като...

— Той е — прекъсна я Вик, — но не разбирам какво може да направи без скелета си. Само ще бъде изхвърлен от компанията.

— Няма — каза Гуум. — Имам пълномощното на Мулен.

— Ами, бордът на директорите вече се е събрал — каза Вирджиния, вслушвайки се в гласовете, които идваха откъм двойната махагонова врата. — Чувам ги. Ще трябва някак да го внесем, за да може да гласува. Как да го направим?

— Надявам се че с господин Гуум всичко е наред каза тя излизайки иззад бюрото си. Мога ли да го погледна?

Вик повдигна капака на съда и тя погледна вътре.

— Ай! — възкликна госпожица Кронк и се свлече шумно на пода.

От прозрачното желе се образува глава.

— Някой да попречи на това проклето момиче да припадне! — нареди чичо Гуум. — И престанете да говорите за мене, като че ли не съм тук. Сега, пригответе ме за събранието.

— Бихме могли да те излеем върху масата — каза с иронична усмивка Вик, — но се боя, че твоите приятели няма да реагират адекватно. Те просто биха си изтеглили своите инвестиции от компанията.

— Той е прав — въздъхна Вирджиния. — Кътер ще те направи на пух и прах...

— Глупости — отсече чичо Гуум. — Те може да не ме приемат без моя скелет, но аз ще се снабдя с един. Ето защо исках да ме промъкнете през задната врата.

— Нека видим как си правиш скелет — подигра се Вик.

— Всеки глупак, който е учил биология в гимназията може да отговори на този въпрос — каза презрително чичо Гуум. — Има цяла поредица същества, които съществуват с външен скелет. Омарът, например.

— Ракообразните — промълви с благоговение Вирджиния.

— Ако разполагаш с време да си отгледаш черупка, тогава давай — каза Вик, свивайки рамена. — Но аз продължавам да твърдя, че е по-добре да почакаш до края на март, когато от Луната ще пристигне твоя собствен скелет и аз ще мога да ти възстановя костите, както нарича това Питч.

Но чичо Гуум образува една ръка, която протегна към вътрешния телефон.

— Дайте ми най-хубавия гуумски габардинен костюм в завода — нареди той. — А също така гуумски риза, връзка и ръкавици.

— Както знаете, ние трябваше до днес да приемем или отхвърлим поддоговора на „Триумфен текстил“ за производство на космически костюми — каза самодоволно Къстер. — Имам чувството, джентълмени, че говорим твърде много за качество и твърде малко за правене на пари. Надявам се това гласуване да е последно!

Глави кимаха в знак на съгласие, точно когато влезе чичо Гуум.

Наистина, той носеше шапка, а тежки очила, закриваха едно твърде полегатото чело. Бе облечен в костюм, който изглеждаше леко издут и на ръцете си имаше ръкавици. Приличаше на човек прекарал инфаркт, но кой би могъл да оспори гневните сини очи и пурата?

— Джентълмени — каза той, — аз съм тук с пълномощното на братовчеда Мулен от Луната и ще гласувам срещу новия договор. Това слага край на събранието.

— Не съвсем, Гуум — каза Къстер, който отново беше станал. — Решихме, че ако успееш да се сдобиеш с това пълномощно, ние ще се оттеглим от компанията и мисля, че ти нямаш достатъчно капитал, за да продължиш сам. Ние не искаме много — само възможност да правим пари.

— И вие *ще* правите пари! — извика чичо Гуум. — „Триумфен текстил“ постепенно ще запада, защото космическите костюми, джентълмени, са вече история!

Те се взираха в странното му облекло и слушаха неговата безумна реч, сякаш разбираха, че е вече откачил.

Той им разказа за „Лесното пътуване“. Как човек би могъл да отиде до Луната за 8.14 долара и да носи гуумски габардинен костюм докато пристигне скелета му. Разказа им колко е интересно да нямаш скелет. Как все повече хора ще прекарват все по-голяма част от времето си във външни гуумски скелети, използвайки собствените си главно за възстановяване на кръвта и други биологични нужди само по няколко дни всеки месец. За да разкаже всичко това му бяха нужни осем минути, а през това време позвъниха от „Триумфен текстил“.

Къстер се изправи ликуващ.

— Очаквах съпротива Гуум, но не лудост — каза той. — Това бе най-безумната реч на годината! Боя се, че старческата сенилност ще опустоши „Гуумски станове“.

— Да допуснем, че мога да ви покажа човек, който е напълно щастлив без своя скелет — каза чичо Гуум. — Ще приемете ли това за доказателство, че човечеството заедно с „Гуумски станове“ навлиза в нова ера?

Кътер огледа усмихнат залата, подбуждайки съжалителните усмивки на останалите за бръцоловенето на стария глупак. Това бе срам за стареца, но той си го заслужаваше.

— Покажи ми, Гуум как изглежда твоя свръхчовек и аз първи ще си променя намерението — каза той. — Може би купа с желе? Не, Гуум, дойде ни до гуша от твоите сенилни фантазии...

Чичо Гуум свали шапката си.

... повече не искаме да страдаме от детинското ти въображение...

Чичо Гуум свали очилата, връзката и палтото.

... твоето е-его у-управлява к-к-компанията...

Чичо Гуум свали ризата си.

... ние повече н-не можем... п-п-п-повече н-н-не...

Чичо Гуум започна да си сваля панталоните.

... АААААААй! — завърши Кътер и припадна.

Чичо Гуум се изля с лекота върху масата, предлагайки грациозно три или четири ръце тук, огънче за пура там и потупвания по рамото, оставяйки следа от припадащи директори. Но той си спомни да намигне на портрета на своя баща върху стената. Може би старецът щеше да бъде доволен да узнае, че по своето време Реджиналд Гуум е направил нещо повече от измислянето на нов ревер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.